

Arrest

nr. 213 913 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Bidsprinkhanenlaan 21
1170 WATERMAAL - BOSVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een 19-jarige soennitische Afghaan van Pashtounse origine, geboren in het dorp Ulia Sultanpoor, gelegen in het district Surkh Rod, provincie Nangarhar. Uw vader is overleden. Uw moeder, jongere broers S. (...) en M. (...) en jongere zus T. (...) verblijven bij uw paternale oom S.L. (...), eveneens woonachtig in het dorp Ulia Sultanpoor.

Volgens uw verklaringen zou uw vader zo'n twee-en-een-half jaar werkzaam zijn geweest als kok bij het Afghaans nationaal leger (Afghan National Army, ANA) in Gamberi, een basis in het zuidoosten van de provincie Laghman.

Nog volgens uw verklaringen zou er op een avond omstreeks 21u30 of 22u00 op de deur van uw ouderlijk huis zijn geklopt. Uw vader zou door de taliban zijn gevraagd vergif te mengen in het eten van

de militairen teneinde het pad van de heilige oorlog te volgen. Uw vader zou het verzoek hebben geweigerd, waarna uw vader zou zijn meegenomen. Vijf dagen later zou uw vader dood zijn teruggevonden.

Ongeveer tien maanden na de dood van uw vader zou er bij u thuis een dreigbrief zijn gebracht waarin uw naam zou zijn genoemd. Diezelfde dag, een vrijdag, zou u na een moskeebezoek zijn meegenomen door voor u onbekende mannen. Er zou een doek over uw neus zijn gehouden en u zou in een wagen zijn gestopt. Daarna zou u uw bewustzijn hebben verloren. U zou vastgebonden aan handen en voeten wakker zijn geworden. U zou zijn gevraagd om hetgeen wat uw vader werd gevraagd uit te voeren. U zou vier dagen lang voortdurend zijn mishandeld, geslagen en er zou u voeding zijn onthouden. Na vier dagen zou u akkoord zijn gegaan met het uitvoeren van eender welk verzoek van de taliban. U zou enkel hebben verzocht nog een keer uw moeder te zien. Hiermee zouden uw ontvoerders akkoord zijn gegaan, op voorwaarde dat u niet zou proberen te vluchten. Na uw garantie niet te vluchten, zou u terug zijn afgezet op de plaats waar u werd meegenomen.

De nacht na uw thuiskomst zou vanaf de woonst van uw paternale oom zijn vertrokken uit Afghanistan. U reisde vanaf uw dorp naar de provincie Nimroz. Vervolgens reisde u in zo'n twee maanden via Iran, Turkije en Bulgarije naar Europa en uiteindelijk naar België. U kwam op 10 december 2015 aan in België en diende op 5 januari 2016 een verzoek tot internationale bescherming in.

Na uw vertrek zouden de taliban nog twee of drie keer bij uw paternale oom zijn langsgekomen. Er zou naar u zijn gevraagd en uw oom zou door de talibs zijn geslagen. Uw oom zou u dit een jaar of anderhalf jaar na uw aankomst in België hebben verteld.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek tot internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw originele taskara, uitgegeven op 6 assad 1392 (Gregoriaanse kalender (GK) 28 juli 2013); de originele taskara van uw vader, uitgegeven op 12 qaws 1396 (GK 3 december 2017); een origineel eenjarig werkcontract van uw vader bij Road & Roof Construction Company (RRCC), gedateerd op 10 december 2012; en een originele envelop, afgestempeld op 24 juni of augustus 2016 te Jalalabad.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek van alle elementen in uw dossier wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS op zich niet betwist dat uw vader A.M. (...) is overleden, noch dat hij als kok werkzaam was. Uit deze twee elementen kan echter geen vrees voor vervolging noch een risico op ernstige schade in uwen hoofde afgeleid worden. Hieronder blijkt immers dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat uw vader voor het leger werkte, noch aan uw verklaringen over de omstandigheden van zijn dood, noch aan de problemen die u later zelf zou hebben gekend.

Hoewel er geen twijfel wordt gehecht aan uw vlotte en coherente verklaringen inzake uw vaders werk, merkt het CGVS op dat u verklaart dat uw vader kok was voor het ANA (CGVS, pp. 8, 12). Het door u voorgelegde contact is echter opgesteld door RRCC, een privaat Afgaans bouwbedrijf dat infrastructuurprojecten uitvoert. Het hoofdkantoor van RRCC is in Kabul, maar er is ook een vestiging in Gamberi, Laghman (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het is dus goed mogelijk dat uw vader werkzaam was in de vestiging van RRCC in Laghman. Nergens uit het document dat u neerlegt blijkt echter dat uw vader in de militaire basis in Gamberi werkte. Uw verklaringen hierover komen niet overeen met het document. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake reeds in het gedrang.

Nog verklaart u één keer met uw vader mee te zijn geweest naar zijn werk (CGVS, p. 12). Hoewel uw vader volgens het door u voorgelegde contract werkzaam was bij een bouwbedrijf, verklaart u die dag geen bouwmaterialen of bouwvakkers te hebben gezien (CGVS, p. 13). Nog blijkt dat u die bewuste dag op zeer eenvoudige wijze mee kon naar uw vaders werkplek. U werd niet geregistreerd of gecontroleerd – er zou slechts een minimale foullering hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 13). Het is niet geloofwaardig dat een medewerker op een basis waar niet alleen troepen van het ANA werkzaam zijn

maar ook Amerikaanse troepen en het NAVO hoofdkwartier voor Oost-Afghanistan is gestationeerd (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) zomaar zijn kind kan meenemen zonder enige voorbereiding (CGVS, p. 13) of intensieve controles. Voor een optimale beveiliging van dergelijke basissen is het immers van cruciaal belang dat er – naast intensieve veiligheidscontroles – op zijn minst geweten is wie er op de basis aanwezig is en omwille van welke reden zij aanwezig zijn. Dat hier in uw geval geen sprake van is, leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw vaders werk in de militaire basis in Gamberi opnieuw op losse schroeven komt te staan.

Het contract dat u neerlegt is overigens een jaarcontract, gedateerd op 10 december 2012 – drie jaar voor uw aankomst in België. Ook hieruit kan geenszins worden geconcludeerd dat uw vader tot zijn dood eind 2014 (zo'n tien maanden voor uw vertrek) (waar dan ook) werkzaam was als kok, waardoor de geloofwaardigheid van de daaruit voortvloeiende problemen eveneens in het gedrang komt.

Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen inzake de ontvoering van uw vader door de taliban die de geloofwaardigheid ervan ernstig aantasten.

Zo is het niet aannemelijk dat de taliban uw vader, nadat hij hun voorstel zou hebben verworpen, direct zouden meenemen, martelen en doden (CGVS, pp. 8-9) en hem niet in plaats daarvan zouden hebben proberen overtuigen door middel van gefundeerde argumenten en/of een billijke financiële vergoeding. Uw vader werkte immers – volgens uw verklaringen – op een belangrijke plek op een grote basis en was als leidinggevende chef (CGVS, p. 14) in de directe mogelijkheid om het eten voor de ANA-soldaten en -staf te vergiften (CGVS, p. 12). Het zou erg onwaarschijnlijk zijn dat de taliban hun plannen niet zouden kunnen uitvoeren omdat ze de door hun geselecteerde medewerker bij diens eerste benadering (CGVS, p. 15) en weigering direct dermate zouden hebben afgetuigd en zelfs gedood dat hij niet in staat is tot verdere samenwerking, hetgeen buitengewoon contraproductief werkt voor het welslagen van dergelijke plannen. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, beaamt u dat de werkwijze van de taliban in deze vreemd is maar blijft u vasthouden aan uw verklaringen (CGVS, p. 15). U klaart de aangehaalde onaannemelijkheid niet uit. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan de door u voorgelegde ontvoering van uw vader, noch aan de door u geschetste bijbehorende context van diens dood. Dit doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen die u aanhaalt.

Indien de taliban uw vader toch zouden hebben benaderd, meegenomen, gemarteld en gedood, is het evenmin aannemelijk dat de taliban u pas tien maanden na uw vaders dood zouden hebben meegenomen. U benoemt enkel madrassa-bezoeken, het helpen van uw paternale oom en de verkoop van groenten als gebeurtenissen in de tien maanden na de dood van uw vader. Nergens maakt u gewag van andere gebeurtenissen in deze periode (CGVS, pp. 9, 17). Het houdt geen steek dat de taliban tien maanden zouden wachten alvorens u te ontvoeren, in het bijzonder omdat het aanvankelijke doel van de taliban – vergiftiging van het eten van de ANA-medewerkers – ook bij uw ontvoering de belangrijkste doelstelling bleek (CGVS, p. 19). Als de taliban daadwerkelijk hun oorspronkelijke plannen zouden hebben willen uitvoeren, is het niet aannemelijk dat zij bijna een jaar zouden wachten met het ondernemen van een nieuwe poging tot uitvoering hiervan. Cruciale elementen als de juiste contacten, toegang tot de basis en werkkansen als kok op dezelfde basis zijn na bijna een jaar immers dermate afgenomen of verwaterd dat u zichzelf geen toegang meer zou kunnen verschaffen tot de basis in kwestie. Ook dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarbij zijn ook andere verklaringen inzake uw ontvoering door de taliban niet geloofwaardig bevonden.

Zo is het in het geheel niet duidelijk waarom de taliban nu net u zouden benaderen, zeker omdat uw vader amper een jaar voordien nog door diezelfde taliban zou zijn gedood.

U verklaart dat er veel mensen zouden zijn meegenomen door de taliban (CGVS, p. 17). Desgevraagd zou er in uw dorp één man door de taliban zijn onthoofd (CGVS, pp. 17, 18). De redenen voor zijn onthoofding zijn u echter onbekend. U speculeert dat de man in kwestie allicht voor de Afghaanse overheid werkzaam was (CGVS, p. 17). Iets eerder in het persoonlijk onderhoud verklaart u nog geen weet te hebben van andere dorpelingen die voor de overheid werk(t)en (CGVS, p. 15). Bovendien blijkt u geen andere dorpelingen te kennen die door de taliban werden meegenomen (CGVS, pp. 17, 18). Uw verklaringen terzake stemmen niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt immers dat inlijving door de taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat geen enkele van deze elementen aanwezig is in het door u voorgehouden relaas, roept vragen op en leidt ertoe dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan uw verklaringen terzake.

Nog is uw persoonlijke getuigenis over uw gevangenschap weinig doorleefd. Wanneer u tot drie keer toe wordt gevraagd een willekeurige dag te beschrijven, vertelt u louter oppervlakkig over fysieke mishandeling en over een gebrek aan eten. Ook zou u de hele dag door uw moeder hebben gemist (CGVS, pp. 18, 19). Daarbij zou u telkens zijn gevraagd te doen wat uw vader niet zou hebben gedaan (CGVS, pp. 9, 18, 19). U zou zijn geslagen wanneer u zou hebben gevraagd wat u dan precies zou

moeten doen en zou op geen enkel moment zijn verteld wat u dan precies concreet zou moeten doen voor de talibs (CGVS, p. 19). Dat u niet op een doorleefde en spontane manier kan vertellen over uw hechtenis en geen idee zegt te hebben over de precieze taak die u voor de taliban zou moeten uitvoeren, heeft als gevolg dat er opnieuw afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake.

Ook aan uw voorgehouden vierdaagse mishandeling kan geen geloof worden gehecht. U getuigt dat u gedurende vier dagen elke dag werd mishandeld. U zou telkenmale een pak slaag hebben gekregen waarbij onder meer uw voeten ernstig zouden zijn aangetast (CGVS, pp. 9, 18-19). U weet evenwel niet of er als gevolg hiervan littekens op uw voeten aanwezig zijn (CGVS, p. 21), noch legt u hierover enige medische vaststelling neer. Wel verklaart u een behandeling te hebben gekregen voor uw voeten. U toot hiervan op het einde van het persoonlijk onderhoud twee doosjes met dezelfde crème: SVR Xérial 50 (CGVS, p. 23). Dergelijke voetcrème bestrijdt likdoorns, verhoorning en eeltvorming (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) en het gebruik hiervan wijst geenszins op de aanwezigheid van littekens. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw ernstig aangetast.

Daarnaast kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u onder bijzondere omstandigheden toch tijdelijk door de taliban zou zijn vrijgelaten om uw moeder te bezoeken.

Volgens uw verklaringen zouden de talibs eerder nog niet bereid zijn geweest om u vrij te laten omdat u zou kunnen ontsnappen (CGVS, pp. 9, 19). Toch zouden ze hebben besloten u te laten gaan op voorwaarde dat u zeker bij hen terug zou komen (CGVS, p. 9). Gezien de door u geschetste context is het niet geloofwaardig dat de taliban u zo zouden vertrouwen dat u bij hen zou terugkeren. Zo stelt u niet alleen gedurende uw gevangenschap dagelijks te zijn mishandeld (CGVS, pp. 9, 18-19), maar blijkt u ook pas na vier dagen ontbering te hebben ingestemd met eender welk verzoek van de talibs (GV CGVS, p. 20). Aangezien de taliban u reeds een halve week tegen uw wil hebben vastgehouden en uw vader amper een jaar geleden nog weigerachtig tegenover de plannen van de taliban zou hebben gestaan – met zijn dood tot gevolg – (CGVS, pp. 8-9) kan redelijkerwijs verwacht worden dat de taliban u niet zouden behandelen als hun meest betrouwbare en rabiate lid. Van iemand die amper een halve week onder de hoede is van de taliban kan niet worden verwacht dat hij hen blindelings zou gehoorzamen wanneer zij hem zouden vrijlaten. Ook de taliban moeten zich hier van bewust zijn geweest en zouden u dus niet zomaar vrijlaten. Indien zij u toch zouden hebben vrijgelaten, zouden hierbij redelijkerwijs de nodige maatregelen gepaard moeten zijn gegaan opdat u niet zou kunnen vluchten. Dat zij daarentegen toestonden uw moeder te bezoeken louter op voorspraak dat u zeker zou terugkeren, zonder het maken van concrete afspraken (CGVS, p. 20) en zonder schijnbaar een oogje in het zeil te houden, is niet aannemelijk.

Voorts zou er sprake zijn van een dreigbrief aan uw adres. Betreffende deze brief stelt u in uw verklaring die u invulde bij de DVZ dat deze brief twee dagen voor uw ontvoering door uw moeder werd gevonden (Vragenlijst CGVS, 2/9/2016, p. 2, vraag 5). Op het Commissariaat-generaal stelt u dat de brief op de dag van uw ontvoering door uw moeder werd gevonden (CGVS, pp. 9, 21). Dat uw verklaringen onderling tegenstrijdig zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder blijkt u de betreffende dreigbrief te hebben verloren. Uw kamergenoot zou uw kast hebben schoongemaakt en zodoende zou de brief verloren zijn geraakt (pp. 3, 21-22). Het is zeer merkwaardig dat u, ondanks dat u zorgvuldig uw taskara's in uw boeken en de overige documenten in de voorgelegde envelop zou hebben bewaard (CGVS, p. 22), uitgerekend de dreigbrief in kwestie zou zijn verloren. Wanneer u wordt gevraagd naar de inhoud van de dreigbrief, geeft u aan dat uw paternale oom u enkel zou hebben verteld dat het een dreigbrief is. Na ontvangst van de brief in België zou u geen pogingen hebben ondernomen om de inhoud van de brief te achterhalen (CGVS, p. 22). Uw gebrek aan interesse in de inhoud van de dreigbrief doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen. Er kan immers van een Afghaanse jongeman redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich beter zou hebben geïnformeerd over de inhoud van de dreigbrief, te meer uw familie in Afghanistan deze brief reeds in juni of augustus 2016 zou hebben toegestuurd (CGVS, p. 3). U had de brief dus meer dan een jaar in uw bezit en had dus ook aan anderen kunnen vragen naar de precieze inhoud van de dreigbrief, hetgeen u echter heeft nagelaten. Daar u verklaart nog met uw familie in contact te staan (CGVS, p. 7), zou u zich ook via hen eenvoudigweg hebben kunnen inlichten over de precieze inhoud van de dreigbrief, hetgeen u eveneens heeft nagelaten.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielaanvraag geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie ook niet ombuigen. De door u voorgelegde taskara levert hoogstens een bewijs op van uw identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Ook de werkzaamheden van uw vader als kok – in de vorm van een door u voorgelegd werkcontract – worden niet betwist. De envelop wijst er enkel op dat u

post ontving uit Afghanistan. Ook dit element wordt niet betwist. Betreffende de taskara van uw vader dient te worden opgemerkt dat als uitgiftedatum 12 qaws 1396 (GK 3 december 2017) staat vermeld. U zou de taskara samen met de overige documenten hebben ontvangen in de envelop die werd afgestempeld op 24 juni of augustus 2016 (CGVS, p. 11). Afgaande op uw verklaringen zou uw vader reeds maanden voor juni of augustus 2016 zijn overleden. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, verklaart u dat uw oom een nieuwe taskara zou hebben aangevraagd voor uw vader. Op de taskara wordt echter geen melding gemaakt van een duplicaat. Bovendien is het niet mogelijk dat de taskara in kwestie meer dan een jaar jonger is dan de stempeldatum op de envelop. Hierop verklaart u dat u uw vaders taskara wel degelijk ontving in de voorgelegde envelop (CGVS, pp. 11-12). Dit doet ernstige afbreuk aan de authenticiteit van de taskara. Daarbij komt dat uit de informatie die op het CGVS beschikbaar is blijkt dat allerhande (identiteits)documenten gemakkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten – inclusief de door u voorgelegde taskara van uw vader.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkh Rod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of

Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkh Rod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkh Rod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkh Rod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkh Rod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkh Rod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Surkh Rod en hierbij verwijst naar uw problemen met de taliban dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid dat tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U slaagde er immers niet in uw problemen met de taliban aannemelijk te maken (cf. supra). Bovendien vermeldt u tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar dat de taliban de controle over uw dorp heeft, maar blijkt u geen weet te hebben van dorpelingen die actief zijn bij de taliban (CGVS, p. 11) en ook de lokale commandanten van de taliban in uw dorp heeft u nooit gezien (CGVS, p. 11). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat de Afghaanse politie in uw dorp onderzoek voerde naar de dood van uw vader. Hiervoor zouden zij ook contact hebben gehad met de dorpsmalik (CGVS, p. 18). Deze door u geschetste omstandigheden zijn bijgevolg niet van dien aard dat u bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zal lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Volgens verzoeker is de bestreden beslissing niet in overeenstemming met artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 48/5, § 4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en artikel 3 van het EVRM.

Daarom verzoekt hij in hoofddorde om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van:

“- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ;

- artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ;

- art. 48/3 van de wet van 15 december 1980;

- art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 ;

- art. 48/5, §4 van de wet van 15 december 1980;

- art. 48/6 van de wet van 15 december 1980 ;

- art. 48/7 van de wet van 15 december 1980;

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ;

- artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ;

- het algemeen beginsel van voorzichtigheid ;

- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).”

2.3. Verzoeker gaat vervolgens in op de inhoud van de bestreden beslissing. In dit kader wijst hij op een aantal niet-betwiste elementen. Meer bepaald benadrukt hij dat niet betwist wordt dat zijn vader is overleden en dat zijn vader kok was.

Verzoeker stelt duidelijk te hebben aangegeven dat het op het werk van zijn vader geweten was dat hij diens zoon was, dat hierover geen twijfel bestond en dat hij uitlegde waarom er geen verdere controles waren.

“Wanneer tegenpartij beweert dat er meer diepgaande controles zouden moeten plaatsvinden gezien de aanwezigheid van het Amerikaanse leger, is dit slechts een subjectieve interpretatie die geen grand vindt in objectieve informatie.

De conclusie dat de vader van verzoeker misschien niet werkzaam was op de militaire basis van Gamberi lijkt ons dus overhaast en niet gegrond.

Voorts dient te worden benadrukt dat, in tegenstelling tot wat tegenpartij verklaart, verzoeker wel degelijk een werkcontract van 5 jaar neerlegde en niet één jaar:

(...)”

Verzoeker wijst in deze op zijn verklaringen omtrent het contract, afgelegd bij het CGVS.

Verweerder ziet volgens verzoeker eveneens over het hoofd *“dat de taliban een terroristische groepering is waarvan de handelingen soms een gebrek aan logica en normale gedachtegang vertonen. De groep uiterst gewelddadig en gaat zeer snel over tot levensbedreigende praktijken. Het blijft inderdaad zeer zeldzaam dat zij de kans geven aan hun slachtoffer om rond de tafel te zitten om te onderhandelen en eventueel hiervoor een prijs vrij te geven.*

Het feit dat dergelijke methodes "contraproductief zouden zijn, baart de Taliban waarschijnlijk weinig zorgen. Zij handelen met geweld.

Het is logisch dat verzoeker hier geen verklaring voor heeft gezien hij de motieven van handelen van de Taliban niet kent.”

Met betrekking tot de bedreigingen jegens zijn persoon, betoogt verzoeker:

“Verzoeker merkt hieromtrent op dat de Taliban zijn rekrutering voorbereidde. Inderdaad, zij hielden gesprekken met hem op de moskee.

Voorts is het mogelijk dat de Taliban enkele maanden actief waren in andere regio's of andere gevechten aan het leiden waren tijdens de tien maanden tussen de dood van de vader van verzoeker en de bedreiging van deze laatste.

Niets duidt op het feit dat de Taliban specifiek gehaast waren om hun vergiftigingsplan tot uitvoering te brengen.”

Verzoeker begrijpt de conclusie inzake de rekruteringspoging van de taliban niet. Er werd inderdaad gepoogd om hem via de moskee te rekruteren. De moskee en de madrassa die verzoeker bezocht zijn ook elementen van sociale verankering. De elementen die verweerder opsomt zijn niet de enige elementen van sociale verankering die door de taliban worden aangewend.

Betreffende zijn gevangenschap, doet verzoeker gelden dat hij weldegelijk een aantal verklaringen heeft afgelegd. Hij haalt een passage uit het gehoorverslag van het CGVS aan en vervolgt:

“Hij is in straat om de ruimte van zijn detentie te beschrijven en de manier waarop hij werd behandeld. Het is niet duidelijk wat tegenpartij verwacht van verzoeker terwijl deze manifest getraumatiseerd is na deze gevangenschap met zware mishandeling.

Men blijft in het ongewisse met welke psychologische expertise tegenpartij kan stellen dat verzoeker deze verklaringen aflegt op een weinig doorleefde manier en deze dus niet heeft beleefd.”

Aangaande zijn vrijlating, voert verzoeker aan dat hij duidelijke verklaringen aflegde, wijst hij op zijn verklaringen bij het CGVS en stelt hij:

“Men blijft in het ongewisse hoe tegenpartij bepaalde handelingen redelijkerwijs kan verwachten van de Taliban en hoe zij de manier van werken van de Taliban volledig kan voorspellen.

De verklaringen van verzoeker zijn geloofwaardig genoeg.”

Vervolgens gaat verzoeker in op de neergelegde documenten. Hij betoogt:

“Er dient opnieuw te worden herinnerd aan tegenpartij hoe moeilijk het is voor een (jonge) asielzoeker om de juiste documenten te verzamelen in het kader van een asielprocedure.

Men merkt op dat verzoeker wel moeite heeft gedaan om enkele documenten bijeen te brengen.

Hij heeft er immers drie neergelegd op het CGVS-verhoor.

Men dient te benadrukken dat hij inderdaad nog in contact verkeert met zijn gezin maar dat dit contact slechts beperkt blijft aangezien zijn moeder steeds huult aan telefoon en dit, samen met zijn oom, de enige personen zijn die hij nog hoort.

Hij verkiest om de gesprekken die hij met hen voert niet voortdurend rond het probleem te laten draaien.”

Verzoeker geeft voorts een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

2.4. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande in hoofddeorde om de toekenning van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Hij herhaalt en bevestigt de aangevoerde feiten en vrees en benadrukt dat hij zijn relaas uitvoerig uit de doeken deed.

2.5. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt dat hij bij een terugkeer naar zijn regio een risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Verzoeker gaf aan dat de lokale autoriteiten hem niet konden beschermen tegen de taliban.

Verzoeker verwijst voorts naar en citeert uit algemene informatie van Amnesty International en UNHCR. Tevens wijst hij op hetgeen verweerder zelf erkent. Verzoeker vraagt zich af hoeveel burgerslachtoffers er moeten vallen vooraleer verweerder van mening is dat er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven van een persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verweerder is te streng. Verzoeker wijst op hetgeen in een rapport van oktober 2016 van Landinfo wordt gesteld over Surkhrod. Hij leidt hieruit af dat het voor hem niet veilig is om zich in Surkhrod te vestigen. De controle van de regering is in Jalalabad gering en de taliban heeft delen van de regio in handen.

2.6. In uiterst ondergeschikte orde, vraagt verzoeker om de vernietiging van de bestreden beslissing.

“Het CGVS heeft het relaas van verzoekende partij duidelijk eenzijdig geanalyseerd: de tegenpartij heeft zich slechts op bepaalde zogenaamde ongeloofwaardigheden gebaseerd, zonder evenwel op een afdoende wijze aan te tonen waarom deze verklaringen als ongeloofwaardig beschouwd dienen te worden.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS dus ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

In dergelijke omstandigheden moet verzoeker opnieuw verhoord worden door de tegenpartij. Bij deze past het om de bestreden beslissing te vernietigen."

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet werd met ingang van 22 maart 2018 opgeheven. Hoe deze bepaling zou kunnen zijn geschonden door de bestreden beslissing die werd genomen op 24 mei 2018 en waarin nergens naar deze bepaling wordt verwezen, kan niet worden ingezien en wordt door verzoeker geheel niet uitgewerkt. Derhalve wordt de schending van deze bepaling niet op dienstige wijze opgeworpen.

Artikel 26 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft betrekking op de telefonisch of via e-mail verkregen informatie waarop de commissaris-generaal zich kan baseren. Verzoeker preciseert geheel niet hoe deze bepaling *in casu* zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

Verder duidt verzoeker niet op welke wijze "*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*" geschonden zou zijn. Ook deze schending wordt aldus niet dienstig aangevoerd.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus verder integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar gesteld wordt dat er geen elementen zijn waaruit in zijn hoofde bijzondere procedurele noden konden blijken, dat redelijkerwijze aangenomen kan worden dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt en voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten omdat hij problemen kreeg met en een vrees koesterde ten aanzien van de taliban. Zijn problemen en vrees zouden daarbij zijn voortgesproten uit de voormalige beroepswerkzaamheden van zijn vader als kok op een legerbasis.

Verzoeker laat de bestreden beslissing echter geheel ongemoeid waar in dit kader vooreerst gemotiveerd wordt:

“Hoewel er geen twijfel wordt gehecht aan uw vlotte en coherente verklaringen inzake uw vaders werk, merkt het CGVS op dat u verklaart dat uw vader kok was voor het ANA (CGVS, pp. 8, 12). Het door u voorgelegde contact is echter opgesteld door RRCC, een privaat Afghaans bouwbedrijf dat infrastructuurprojecten uitvoert. Het hoofdkantoor van RRCC is in Kabul, maar er is ook een vestiging in Gamberi, Laghman (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het is dus goed mogelijk dat uw vader werkzaam was in de vestiging van RRCC in Laghman. Nergens uit het document dat u neerlegt blijkt echter dat uw vader in de militaire basis in Gamberi werkte. Uw verklaringen hierover komen niet overeen met het document. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake reeds in het gedrang.

Nog verklaart u één keer met uw vader mee te zijn geweest naar zijn werk (CGVS, p. 12). Hoewel uw vader volgens het door u voorgelegde contract werkzaam was bij een bouwbedrijf, verklaart u die dag geen bouwmaterialen of bouwvakkers te hebben gezien (CGVS, p. 13).”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze ongemoeid laat, onverminderd overeind.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Nog blijkt dat u die bewuste dag op zeer eenvoudige wijze mee kon naar uw vaders werkplek. U werd niet geregistreerd of gecontroleerd – er zou slechts een minimale foullering hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 13). Het is niet geloofwaardig dat een medewerker op een basis waar niet alleen troepen van het ANA werkzaam zijn maar ook Amerikaanse troepen en het NAVO hoofdkwartier voor Oost-Afghanistan is gestationeerd (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) zomaar zijn kind kan meenemen zonder enige voorbereiding (CGVS, p. 13) of intensieve controles. Voor een optimale beveiliging van dergelijke basissen is het immers van cruciaal belang dat er – naast intensieve veiligheidscontroles – op zijn minst geweten is wie er op de basis aanwezig is en omwille van welke reden zij aanwezig zijn. Dat hier in uw geval geen sprake van is, leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw vaders werk in de militaire basis in Gamberi opnieuw op losse schroeven komt te staan.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hij komt immers niet verder dan aan loutere herhaling van zijn eerdere verklaringen omtrent de eenvoudige wijze waarop hij toegang zou hebben gekregen, dit zonder degelijk te zijn gecontroleerd en geregistreerd, tot de legerbasis. De Raad treedt verweerder bij waar deze motiveert dat het, gelet op de aanwezigheid van zowel de ANA, Amerikaanse troepen en het hoofdkwartier van de NAVO voor Oost-Afghanistan in de tactische basis Gamberi, geheel niet aannemelijk is dat verzoeker deze basis op grond van zijn loutere verklaring en deze van zijn vader en na een eenmalige vluchtige foullering door één bewakingsagent kon betreden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.13).

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd:

“Het contract dat u neerlegt is overigens een jaarcontract, gedateerd op 10 december 2012 – drie jaar voor uw aankomst in België. Ook hieruit kan geenszins worden geconcludeerd dat uw vader tot zijn dood eind 2014 (zo'n tien maanden voor uw vertrek) (waar dan ook) werkzaam was als kok, waardoor de geloofwaardigheid van de daaruit voortvloeiende problemen eveneens in het gedrang komt.”

Dat het contract, zoals verzoeker bij het CGVS aangaf (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3), weldegelijk een contract voor vijf jaar zou betreffen, wordt door verzoeker op generlei wijze hard gemaakt en mist blijkens de inhoud van dit contract, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kennelijk feitelijke grondslag. Aldus blijven voormelde motieven onverminderd gelden. Dat verzoeker niet eens op de hoogte bleek van de inhoud van dit stuk, dat hij *nota bene* zelf voorlegde ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming, en verklaringen aflegde die hiermee niet kunnen worden gerijmd, getuigt daarnaast overigens van desinteresse voor zijn eigen documenten en verzoek en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen inzake de ontvoering van uw vader door de taliban die de geloofwaardigheid ervan ernstig aantasten.

Zo is het niet aannemelijk dat de taliban uw vader, nadat hij hun voorstel zou hebben verworpen, direct zouden meenemen, martelen en doden (CGVS, pp. 8-9) en hem niet in plaats daarvan zouden hebben proberen overtuigen door middel van gefundeerde argumenten en/of een billijke financiële vergoeding. Uw vader werkte immers – volgens uw verklaringen – op een belangrijke plek op een grote basis en was als leidinggevende chef (CGVS, p. 14) in de directe mogelijkheid om het eten voor de ANA-soldaten en -staf te vergiften (CGVS, p. 12). Het zou erg onwaarschijnlijk zijn dat de taliban hun plannen niet zouden kunnen uitvoeren omdat ze de door hun geselecteerde medewerker bij diens eerste benadering (CGVS, p. 15) en weigering direct dermate zouden hebben afgetuigd en zelfs gedood dat hij niet in staat is tot verdere samenwerking, hetgeen buitengewoon contraproductief werkt voor het welslagen van dergelijke plannen. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, beaamt u dat de werkwijze van de taliban in deze vreemd is maar blijft u vasthouden aan uw verklaringen (CGVS, p. 15). U klaart de aangehaalde onaannemelijkheid niet uit. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan de door u voorgelegde ontvoering van uw vader, noch aan de door u geschetste bijbehorende context van diens dood. Dit doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen die u aanhaalt.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Andermaal slaagt hij er immers niet in een verklaring te bieden voor de gedane vaststellingen. Integendeel bevestigt hij dat hij geen verklaring heeft voor de bevreemdende handelswijze van de taliban. De Raad treedt verweerder bij waar deze motiveert dat het niet aannemelijk is dat de taliban, indien zij met verzoekers vader werkelijk een persoon hadden gevonden via dewelke zij een groot aantal soldaten van zowel het Afghaanse leger als de aanwezige internationale troepen konden raken, dermate ondoordacht tewerk zouden zijn gegaan en niet eerst zouden hebben getracht om verzoekers vader te overtuigen of onder druk te zetten om toch mee te werken.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd:

“Indien de taliban uw vader toch zouden hebben benaderd, meegenomen, gemarteld en gedood, is het evenmin aannemelijk dat de taliban u pas tien maanden na uw vaders dood zouden hebben meegenomen. U benoemt enkel madrassa-bezoeken, het helpen van uw paternale oom en de verkoop van groenten als gebeurtenissen in de tien maanden na de dood van uw vader. Nergens maakt u gewag van andere gebeurtenissen in deze periode (CGVS, pp. 9, 17). Het houdt geen steek dat de taliban tien maanden zouden wachten alvorens u te ontvoeren, in het bijzonder omdat het aanvankelijke doel van de taliban – vergiftiging van het eten van de ANA-medewerkers – ook bij uw ontvoering de belangrijkste doelstelling bleek (CGVS, p. 19). Als de taliban daadwerkelijk hun oorspronkelijke plannen zouden hebben willen uitvoeren, is het niet aannemelijk dat zij bijna een jaar zouden wachten met het ondernemen van een nieuwe poging tot uitvoering hiervan. Cruciale elementen als de juiste contacten, toegang tot de basis en werkkansen als kok op dezelfde basis zijn na bijna een jaar immers dermate afgenomen of verwaterd dat u zichzelf geen toegang meer zou kunnen verschaffen tot de basis in kwestie. Ook dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.”

Ook deze motieven worden door verzoeker niet dienstig aangevochten. Indien de taliban werkelijk van plan waren en tot doel hadden om de soldaten van de nationale legermacht en de internationale mogendheden te vergiften en daarvoor reeds zo ver zouden zijn gegaan om verzoekers vader te benaderen en deze ten gevolge van diens weigering te liquideren, is het, ook indien zij nog elders aan het strijden waren, totaal niet geloofwaardig dat zij de zaak vervolgens tien maanden zouden laten rusten en verzoeker pas nadien zouden aanmanen tot medewerking.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven dat verzoekers verklaringen omtrent zijn gevangenschap geloofwaardigheid ontberen. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Nog is uw persoonlijke getuigenis over uw gevangenschap weinig doorleefd. Wanneer u tot drie keer toe wordt gevraagd een willekeurige dag te beschrijven, vertelt u louter oppervlakkig over fysieke mishandeling en over een gebrek aan eten. Ook zou u de hele dag door uw moeder hebben gemist (CGVS, pp. 18, 19). Daarbij zou u telkens zijn gevraagd te doen wat uw vader niet zou hebben gedaan (CGVS, pp. 9, 18, 19). U zou zijn geslagen wanneer u zou hebben gevraagd wat u dan precies zou moeten doen en zou op geen enkel moment zijn verteld wat u dan precies concreet zou moeten doen voor de talibs (CGVS, p. 19). Dat u niet op een doorleefde en spontane manier kan vertellen over uw hechtenis en geen idee zegt te hebben over de precieze taak die u voor de taliban zou moeten uitvoeren, heeft als gevolg dat er opnieuw afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Met de blote, ongefundeerde en niet-gestaafde, algemene bewering dat de feiten voor hem traumatiserend waren, kan verzoeker deze motieven immers niet ontcrachten. Dient namelijk te worden vastgesteld dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge

hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, maakten zij er geen melding van dat verzoeker getraumatiseerd zou zijn of dat van verzoeker geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker beperkt zich er voor het overige toe een aantal van zijn eerder afgelegde verklaringen te herhalen. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen en zijn overige gezegden inzake zijn gevangenschap gedane vaststellingen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Ook aan uw voorgehouden vierdaagse mishandeling kan geen geloof worden gehecht. U getuigt dat u gedurende vier dagen elke dag werd mishandeld. U zou telkenmale een pak slaag hebben gekregen waarbij onder meer uw voeten ernstig zouden zijn aangetast (CGVS, pp. 9, 18-19). U weet evenwel niet of er als gevolg hiervan littekens op uw voeten aanwezig zijn (CGVS, p. 21), noch legt u hierover enige medische vaststelling neer. Wel verklaart u een behandeling te hebben gekregen voor uw voeten. U toot hiervan op het einde van het persoonlijk onderhoud twee doosjes met dezelfde crème: SVR Xérial 50 (CGVS, p. 23). Dergelijke voetcrème bestrijdt likdoorns, verhoorning en eeltvorming (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) en het gebruik hiervan wijst geenszins op de aanwezigheid van littekens. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw ernstig aangetast.”

Ook deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoeker deze niet aanvecht, blijven zij onverminderd gelden.

In de bestreden beslissing wordt tevens terecht gesteld:

“Daarnaast kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u onder bijzondere omstandigheden toch tijdelijk door de taliban zou zijn vrijgelaten om uw moeder te bezoeken.

Volgens uw verklaringen zouden de talibs eerder nog niet bereid zijn geweest om u vrij te laten omdat u zou kunnen ontsnappen (CGVS, pp. 9, 19). Toch zouden ze hebben besloten u te laten gaan op voorwaarde dat u zeker bij hen terug zou komen (CGVS, p. 9). Gezien de door u geschetste context is het niet geloofwaardig dat de taliban u zo zouden vertrouwen dat u bij hen zou terugkeren. Zo stelt u niet alleen gedurende uw gevangenschap dagelijks te zijn mishandeld (CGVS, pp. 9, 18-19), maar blijkt u ook pas na vier dagen ontbering te hebben ingestemd met eender welk verzoek van de talibs (GV CGVS, p. 20). Aangezien de taliban u reeds een halve week tegen uw wil hebben vastgehouden en uw vader amper een jaar geleden nog weigerachtig tegenover de plannen van de taliban zou hebben gestaan – met zijn dood tot gevolg – (CGVS, pp. 8-9) kan redelijkerwijs verwacht worden dat de taliban u niet zouden behandelen als hun meest betrouwbare en rabiate lid. Van iemand die amper een halve week onder de hoede is van de taliban kan niet worden verwacht dat hij hen blindelings zou gehoorzamen wanneer zij hem zouden vrijlaten. Ook de taliban moeten zich hier van bewust zijn geweest en zouden u dus niet zomaar vrijlaten. Indien zij u toch zouden hebben vrijgelaten, zouden hierbij redelijkerwijs de nodige maatregelen gepaard moeten zijn gegaan opdat u niet zou kunnen vluchten. Dat zij daarentegen toestonden uw moeder te bezoeken louter op voorspraak dat u zeker zou terugkeren, zonder het maken van concrete afspraken (CGVS, p. 20) en zonder schijnbaar een oogje in het zeil te houden, is niet aannemelijk.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Met de eenvoudige bewering dat er van de taliban geen redelijke of doordachte handelingen mogen worden verwacht, doet hij namelijk geheel geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen. Ook de Raad acht het geenszins plausibel dat de taliban eerst verzoekers vader zou hebben vermoord, dan tien maanden later verzoeker zou hebben ontvoerd om hun plan alsnog uit te voeren en verzoeker vervolgens dagenlang zouden hebben mishandeld en gefolterd om hem tot medewerking te dwingen om verzoeker nadien eenvoudigweg vrij te laten, en dit louter op basis van zijn belofte dat hij zou terugkeren en zonder bijkomende maatregelen, zonder verdere afspraken en zonder een oogje in het zeil te houden. Op deze wijze liepen zij immers niet enkel het risico dat verzoeker hen zou ontvluchten doch tevens dat hun plan om het eten op de legerbasis te vergiftigen in het spotlicht zou komen te staan en daardoor onuitvoerbaar zou worden.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts geheel onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Voorts zou er sprake zijn van een dreigbrief aan uw adres. Betreffende deze brief stelt u in uw verklaring die u invulde bij de DVZ dat deze brief twee dagen voor uw ontvoering door uw moeder werd gevonden (Vragenlijst CGVS, 2/9/2016, p. 2, vraag 5). Op het Commissariaat-generaal stelt u dat de brief op de dag van uw ontvoering door uw moeder werd gevonden (CGVS, pp. 9, 21). Dat uw verklaringen onderling tegenstrijdig zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder blijkt u de betreffende dreigbrief te hebben verloren. Uw kamergenoot zou uw kast hebben schoongemaakt en zodoende zou de brief verloren zijn geraakt (pp. 3, 21-22). Het is zeer merkwaardig

dat u, ondanks dat u zorgvuldig uw taskara's in uw boeken en de overige documenten in de voorgelegde envelop zou hebben bewaard (CGVS, p. 22), uitgerekend de dreigbrief in kwestie zou zijn verloren."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet weerlegt of betwist, onverminderd gehandhaafd.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

"Wanneer u wordt gevraagd naar de inhoud van de dreigbrief, geeft u aan dat uw paternale oom u enkel zou hebben verteld dat het een dreigbrief is. Na ontvangst van de brief in België zou u geen pogingen hebben ondernomen om de inhoud van de brief te achterhalen (CGVS, p. 22). Uw gebrek aan interesse in de inhoud van de dreigbrief doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen. Er kan immers van een Afghaanse jongeman redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich beter zou hebben geïnformeerd over de inhoud van de dreigbrief, te meer uw familie in Afghanistan deze brief reeds in juni of augustus 2016 zou hebben toegestuurd (CGVS, p. 3). U had de brief dus meer dan een jaar in uw bezit en had dus ook aan anderen kunnen vragen naar de precieze inhoud van de dreigbrief, hetgeen u echter heeft nagelaten. Daar u verklaart nog met uw familie in contact te staan (CGVS, p. 7), zou u zich ook via hen eenvoudigweg hebben kunnen inlichten over de precieze inhoud van de dreigbrief, hetgeen u eveneens heeft nagelaten."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. In dit kader mocht van verzoeker worden verwacht dat hij zich nader zou hebben geïnformeerd over de inhoud van de dreigbrief die een dermate cruciale rol speelt in zijn relaas. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangevoerde problemen met en vrees ten aanzien van de taliban.

Inzake de benevens het reeds hoger besproken contract en de hoger besproken door verzoeker aangereikte stukken, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, wordt in de bestreden beslissing tot slot met recht gemotiveerd dat deze de teloorgegangene geloofwaardigheid van de aangevoerde problemen en vrees niet kunnen herstellen. Deze motivering luidt als volgt:

"De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie ook niet ombuigen. De door u voorgelegde taskara levert hoogstens een bewijs op van uw identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Ook de werkzaamheden van uw vader als kok – in de vorm van een door u voorgelegd werkcontract – worden niet betwist. De envelop wijst er enkel op dat u post ontving uit Afghanistan. Ook dit element wordt niet betwist. Betreffende de taskara van uw vader dient te worden opgemerkt dat als uitgiftedatum 12 qaws 1396 (GK 3 december 2017) staat vermeld. U zou de taskara samen met de overige documenten hebben ontvangen in de envelop die werd afgestempeld op 24 juni of augustus 2016 (CGVS, p. 11). Afgaande op uw verklaringen zou uw vader reeds maanden voor juni of augustus 2016 zijn overleden. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, verklaart u dat uw oom een nieuwe taskara zou hebben aangevraagd voor uw vader. Op de taskara wordt echter geen melding gemaakt van een duplicaat. Bovendien is het niet mogelijk dat de taskara in kwestie meer dan een jaar jonger is dan de stempeldatum op de envelop. Hierop verklaart u dat u uw vaders taskara wel degelijk ontving in de voorgelegde envelop (CGVS, pp. 11-12). Dit doet ernstige afbreuk aan de authenticiteit van de taskara. Daarbij komt dat uit de informatie die op het CGVS beschikbaar is blijkt dat allerhande (identiteits)documenten gemakkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten – inclusief de door u voorgelegde taskara van uw vader."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij beperkt zich er immers toe te benadrukken dat hij de stukken in kwestie, hoewel het voor jonge verzoekers om internationale bescherming moeilijk kan zijn om zulke stukken te bekomen, heeft neergelegd. Hiermee doet hij aan de voormelde, omtrent de neergelegde documenten en zijn hierover afgelegde verklaringen gedane vaststellingen hoegenaamd geen afbreuk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier en verzoekers verklaringen verder met recht gemotiveerd als volgt:

“Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkh Rod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkh Rod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkh Rod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkh Rod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkh Rod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkh Rod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Surkh Rod en hierbij verwijst naar uw problemen met de taliban dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid dat tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden

van willekeurig geweld. U slaagde er immers niet in uw problemen met de taliban aannemelijk te maken (cf. supra). Bovendien vermeldt u tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar dat de taliban de controle over uw dorp heeft, maar blijkt u geen weet te hebben van dorpelingen die actief zijn bij de taliban (CGVS, p. 11) en ook de lokale commandanten van de taliban in uw dorp heeft u nooit gezien (CGVS, p. 11). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat de Afghaanse politie in uw dorp onderzoek voerde naar de dood van uw vader. Hiervoor zouden zij ook contact hebben gehad met de dorpsmalik (CGVS, p. 18). Deze door u geschetste omstandigheden zijn bijgevolg niet van dien aard dat u bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zal lopen.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten.

Met zijn verwijzing naar (informatie van Amnesty International en UNHCR over) de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid, kan verzoeker aan de voormelde, specifiek op de situatie in zijn regio van herkomst in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar toegespitste motieven en analyse geen afbreuk doen. Zoals terecht wordt aangegeven in de bestreden beslissing, wordt het conflict in Afghanistan immers gekenmerkt door sterke regionale verschillen en dient om deze reden niet enkel rekening te worden gehouden met de actuele situatie in zijn land van herkomst in zijn algemeenheid doch tevens met de veiligheidssituatie in de regio waarvan hij specifiek afkomstig is.

De informatie die verzoeker citeert en die wel betrekking heeft op de specifieke situatie in zijn district en zijn provincie, doet verder geheel geen afbreuk aan de door verweerder gehanteerde landeninformatie. Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoekers informatie reeds dateert van oktober 2016, terwijl in de informatie zoals gehanteerd door verweerder (veel) recentere informatiebronnen worden aangehaald. Verder ligt de door verzoeker aangereikte informatie inhoudelijk geheel in dezelfde lijn als de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Uit verzoekers informatie, geciteerd in het verzoekschrift (p.13-14), blijkt immers dat zijn district in 2016 grotendeels onder de controle van de regering stond, dat de veiligheidstroepen er een relatief grote aanwezigheid hadden, dat het meeste geweld dat uitging van opstandelingen er gericht was tegen de veiligheidstroepen en tegen de aanwezige internationale organisaties, dat daarnaast ook doelgerichte aanvallen plaatsvonden tegen personen met een specifiek profiel en dat gewone burgers er slechts in beperkte mate slachtoffer werden van het geweld.

Verzoeker laat de voormelde motieven voor het overige onverlet. Aldus toont hij niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT